

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Miêu tả một bức tranh lớp 7 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Miêu tả một bức tranh lớp 7 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình. Dưới đây là một số bài văn Miêu tả một bức tranh lớp 7 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả.

Bài văn mẫu Miêu tả một bức tranh - số 1

Mùng hai Tết vừa qua, em được mẹ cho đi theo đến nhà cô Thủy chúc Tết. Phòng khách trang hoàng thật thanh nhã. Trên bàn là cây mai bonsai nhỏ xíu nở đầy hoa. Ngồi ở sa lông, em có thể ngắm rất rõ bức tranh sơn dầu của họa sĩ nổi tiếng Trần Văn Cẩn có tên là Em Thúy, treo giữa bức tường đối diện, vẽ một cô bé ngồi trên chiếc ghế mây. Tuy không có năng khiếu hội họa nhưng em cảm nhận rằng đây là một bức chân dung rất đẹp.

Cô bé trong tranh khoảng gần mười tuổi, mặc bộ váy áo màu trắng. Mái tóc dài chấm vai, gương mặt trái xoan, đôi má thoáng sắc hồng của hoa đào, vàng trán cao, lông mày thanh tú. Chiếc mũi dọc dừa xinh xinh và đôi môi mọng tạo cho gương mặt vẻ tươi tắn rất đáng yêu. Đặc biệt là đôi mắt mở to, đen láy, linh động như thật. Em thử thay đổi vị trí nhưng dù ngồi ở chỗ nào thì đôi mắt ấy cũng như dõi theo em.

Phải nói rằng họa sĩ vẽ bức tranh này rất tài tình. Ông thể hiện được vẻ đẹp tâm hồn của cô bé qua đôi mắt trong sáng, thông minh và dịu dàng khó tả. Nét ngây thơ, hồn nhiên cùng sức sống mơn mơn bộc lộ qua từng đường nét. Em rất thích cái dáng ngồi của cô bé trong tranh. Cô bé ngồi trên chiếc ghế mây, hai bàn tay với những ngón thon dài đan vào nhau trên đầu gối. Tư thế ấy vừa tự nhiên, vừa pha chút e thẹn, ngại ngùng, rất là con gái.

Càng ngắm kĩ, em càng thấy đây quả là một bức chân dung hoàn hảo. Không hiểu sao bất chợt em lại nảy ra ý nghĩ là trông Thúy giống như một nụ hồng bạch vừa hé nở, có vẻ đẹp vừa mộc mạc vừa cuốn hút. Lạ lùng hơn nữa là em cảm thấy dường như bạn ấy rất gần gũi, quen thuộc với em. Hằng ngày, Thúy vẫn cùng em, tung tăng cắp sách, tới trường.

Mẫu bài văn Miêu tả một bức tranh - số 2

Thiên nhiên giản dị, tươi đẹp miền thôn dã muôn đời nay vẫn là người bạn gắn bó của các thi nhân – dù cho thi nhân ấy có là một nhà vua đi chăng nữa. Trong bài thơ “Buổi chiều đứng ở phủ Thiên Trường trông ra” tức “Thiên Trường vãn vọng” của nhà vua Trần Nhân Tông, khung cảnh thiên nhiên hiện lên thanh bình yên ả khiến lòng người thấy tĩnh tâm lạ thường.

Trước xóm sau thôn tựa khói lồng

Bóng chiều man mác có đường không

Mục đồng sáo vắng trâu về hết

Cò trắng từng đôi liệng xuống đồng.

Trần Nhân Tông là một vị vua nổi tiếng đời nhà Trần sống ở thế kỉ XIII của dân tộc. Ông là người yêu dân, yêu nước và nổi tiếng khoan hòa, êm ái. Dưới triều đại của mình, ông chẳng những đã đoàn kết được tướng sĩ, nhân dân đánh thắng giặc Mông – Nguyên mà còn xây dựng cho nhân dân đời sống ấm no, yên ổn. Sau khi rời ngai vàng, ông lên núi Yên Tử tĩnh tu và được tôn là tổ sư của thiền phái Trúc Lâm... Tương truyền rằng sau khi lãnh đạo dân ta chống giặc Mông – Nguyên thắng lợi, đất nước trở lại yên bình, nhân dịp thăm quê cũ ở Thiên Trường, vua Trần Nhân Tông đã tức cảnh sinh tình mà viết nên “Thiên Trường vãn vọng”. Bài thơ được viết theo thể thơ Đường luật thất ngôn tứ tuyệt, âm điệu bài thơ nhẹ nhàng, hài hòa, thanh thoát.

P phủ Thiên Trường, Nam Định vốn là quê cũ của nhà Trần. Đó là một miền quê yên ả, thanh bình. Trong bài thơ, tác giả đã vẽ lên một bức tranh thôn dã vào lúc chiều tà, hoàng hôn đang kéo đến:

"Trước xóm sau thôn tựa khói lồng
Bóng chiều man mác có đường không"

Trong nguyên văn chữ Hán, cụm từ bán vô bán hữu nghĩa là nửa như có nửa như không gọi phong cảnh mờ ảo; vừa như có lại như không; vừa thực lại vừa hư. Quang cảnh gợi lên ở đây là làng xóm đang mờ trong sương khói. Thôn xóm, nhà tranh, làng quê nối nhau, san sát, sum vầy phía trước, phía sau, khói phủ nhạt nhòa, mờ tỏ, nửa như có, nửa như không. Khói tỏa ra từ đâu

vậy? Phải chăng, đây chính là khói bếp nhà tranh và lớp sương chiều làng đang hòa quyện với nhau thành một làn sương – khói trắng mờ, êm dịu bay nhẹ nhàng khiến người ta cảm thấy chỗ tỏ, chỗ mờ, lúc có lúc không? Tâm hồn người lâng lâng bởi cảnh hay chính lòng người đang lâng lâng, mơ mộng nên nhìn thấy xóm làng thanh bình, êm ả đến? Cảnh tượng trong hai câu thơ đầu trầm lắng làm sao! Cảnh có nét thực nhưng lại có nét ảo. Chính điều này tạo lên sự mơ màng, nên thơ rất độc đáo của câu thơ.

Đến hai câu sau đã có sự xao động trong cảnh vật:

"Mục   đòng   sáo   vắng   trâu   về   hết
Cò trắng từng đôi liệng xuống đòng".

Cách nơi nhà vua đứng không xa, mấy chú bé chăn trâu đang lừa trâu về làng, vừa ngồi trên lưng trâu vừa thổi sáo. Tiếng sáo vi vu, vắng vắng, cất lên làm xao động lòng người. Xa xa, trên cánh đòng lúa, mấy cánh cò trắng đang từng đôi một sà xuống như muốn tìm mồi hay định nghỉ ngơi! Người, vật, đòng ruộng, màu sắc, âm thanh..., tất cả đã hòa nhập với nhau để vẽ non bực tranh quê hương thanh bình, êm vắng mà thật có hồn.

Qua bức tranh được miêu tả, có thể nhận thấy cảnh tượng nhìn từ phủ Thiên Trường thật nên thơ. Đứng trước cảnh thiên nhiên ấy, tác giả như chìm đắm say sưa trong cảnh vật. Ngắm nhìn, thương thức nét đẹp của xóm thôn mà vui mừng với cuộc sống không vương bận binh đao.

Tác giả của bài thơ là một ông vua có tâm hồn thi sĩ. Đọc bài thơ, ta thấy hoàn toàn không có sự ngăn cách nào giữa một người lãnh đạo cao nhất của một quốc gia với một người nông dân thuần phác (cảnh được nhìn và miêu tả ở những nét gần gũi và dân dã nhất). Điều đó cho thấy, nhà vua rất gần dân chúng, rất yêu dân, yêu chuộng sự thanh bình. Phải chăng vì các vị vua Trần rất thân dân, yêu dân như con mà mỗi khi đứng trước họa xâm lăng (nhất là trong ba lần quân Nguyên – Mông xâm lược nước ta) nhà Trần đều lãnh đạo nhân dân chống xâm lược thành công.

"Thiên Trường vãn vọng" (Buổi chiều đứng ở phủ Thiên Trường trông ra) của Trần Nhân Tông là một bức tranh phong cảnh làng quê xinh xắn. Nó đã gợi được cái hồn, cái cốt của làng quê Việt Nam. Bài thơ phảng phất chất thiền thể hiện tâm hồn sâu lắng, thanh cao của bậc vua hiền tài nhân ái Trần Nhân Tông.

Bài văn mẫu số 3 - Miêu tả một bức tranh

Trước mắt em là bức tranh về Hồ Gươm ở thủ đô Hà Nội.

Có lẽ bức tranh vẽ buổi bình minh đang lên. Nhìn ra xa, những gợn sóng nhỏ dần, nhỏ dần, rồi cuối cùng là một tấm gương phẳng óng ánh những tia nắng của buổi ban mai. Xa xa, giữa mặt hồ là Tháp Rùa đứng uy nghi với vẻ trầm mặc muôn thuở giữa cồn cỏ xanh mượt. Trên đỉnh tháp là ngọn quốc kì đang phấp phới tung bay. Đằng sau tháp là hàng cây um tùm đang soi bóng xuống mặt hồ trong xanh. Nhìn bức tranh em nhớ lại câu chuyện mà mẹ đã từng kể cho em nghe về “Sự tích Hồ Gươm”. Hồi ấy, có một vị thần Kim Quy ngâm thanh kiếm thần kì trao cho Lê Lợi để tiêu diệt giặc Minh, giữ gìn bờ cõi. Và cũng chính nơi đây, nhà vua đã hoàn lại thanh kiếm cho vị thần.

Cái tên Hồ Hoàn Kiếm bắt nguồn từ giai thoại từ ấy. Không biết bây giờ vị thần tốt bụng đó với thanh kiếm nằm ở chỗ nào dưới những lớp sóng lăn tăn kia!

Mẫu bài văn số 4 - Miêu tả một bức tranh

Nhà em có rất nhiều bức tranh vẽ cảnh vật thiên nhiên. Nhưng bức tranh về Hồ Hoàn Kiếm ở thủ đô Hà Nội vẫn là bức tranh mà em thích nhất, ngắm mãi mà không hề thấy chán.

Giữa hồ là Tháp Rùa cổ kính soi bóng trên mặt hồ trong xanh. Trên cao là những đám mây trắng bông bồng trôi giữa bầu trời cao vợi vợi. Nhìn xa hơn, tòa nhà Bưu điện thành phố đồ sộ và lộng lẫy được trang trí cờ hoa rực rỡ. Và kia nữa là cầu Thê Húc màu son, uốn cong như một nét hoa văn, tượng trưng cho bàn tay của một nàng tiên nữ hiếu khách, vẫy chào chúng em đến viếng đền Ngọc Sơn cổ kính. Mái đền ngàn năm tuổi nép mình dưới gốc đa cổ thụ cành lá xum xê. Nhìn bức tranh Hồ Gươm, em tưởng tượng đến sự tích về cái hồ này, mà mới đây không lâu, bố đã kể cho em nghe. “Ngày xưa ngày xưa ấy, có một con rùa lớn ngoi lên mặt nước, đòi vua Lê Lợi trả kiếm cho Long Vương” để rồi hồ mang tên “Hoàn Kiếm” từ đấy cho đến bây giờ. Và có lẽ cái tên ấy, sự tích ấy sẽ truyền lại muôn đời cho các thế hệ mai sau.

Ước gì một ngày nào đó, em được đứng trên Bờ Hồ mà chiêm ngưỡng vẻ đẹp nên thơ của một di tích lịch sử, văn hóa nổi tiếng của thủ đô.

Bài văn mẫu Miêu tả một bức tranh - số 5

Đó là bức ảnh chụp phong cảnh Vịnh Hạ Long một thắng cảnh thiên nhiên nổi tiếng của Việt Nam, một kì quan của thế giới.

Em biết được như vậy là vì phía dưới bức ảnh ấy có hai hàng chữ tiếng Việt và tiếng Anh giới thiệu tên của bức ảnh. Bao trùm lên toàn cảnh là những hòn núi đá to, nhỏ mọc lên giữa biển nước xanh mênh mông với những hình thù khác nhau. Hòn cao nhất giống như một chú gà trống đang ngẩng cao đầu để gáy, gọi là “hòn Trống”. Phía bên phải có hai hòn chồng gối lên nhau, trông thật chông chênh nguy hiểm. Xa xa là một cửa hang rộng với những dòng thạch nhũ chảy từ trên cao xuống, tạo cho cửa hang có những hình thù kì dị, lạ mắt. Xung quanh là biển nước xanh mênh mông. Một chiếc tàu du lịch đang rẽ sóng tiến vào một cửa động.

Phong cảnh vịnh Hạ Long quả thật là đẹp và hấp dẫn. Lớn lên, nhất định em sẽ thực hiện một chuyến tham quan du lịch đến với Hạ Long.